

Over Merkel, emoties en Waterloo

Columns - 17 september 2015 - Auteur: Carsten Brzeski

In de vluchtelingencrisis laat kanselier Merkel haar emoties zien. Dat kan haar einde inluiden, schrijft ING-econoom Carsten Brzeski. "De grensen kraken en de publieke opinie en de eenheid binnen de christendemocraten vertonen al de eerste barsten."

Angela Merkel is alom bekend als politieke overlevingskunstenaar. Haar doormodderen en strategisch overnemen van standpunten van de tegenstander is haar op verwijten van visieloosheid en draaikonten komen te staan.

Angela Merkel is alom bekend als politieke overlevingskunstenaar. Haar doormodderen en strategisch overnemen van standpunten van de tegenstander is haar op verwijten van visieloosheid en draaikonten komen te staan.

Niet de wens het klimaat te redden, maar wel de (bijna) kernsmelting in Fukushima en het aangewakkerde anti-nucleaire sentiment deden de bondskanselier plots van standpunt veranderen. Met deze geniale draai veegde zij in een keer het partijprogramma van de Groenen van tafel en maakte zij van Duitsland een voortrekkersland in energie.

Duitsland sinds jaar en dag vrijwel het laatste land zonder wettelijk minimumloon? Merkel maakt er haar speerpunt van en haalt de socialisten links in. Over Merckels draaikonterij in de eurocrisis, van géén hulp tot een derde pakket voor Griekenland, is inmiddels ook al alles gezegd. Merkel is de Houdini van de Europese regeringsleiders, een boeienkoningin, die zich uit elke val weet te bevrijden. Zij is een meester in het aanvoelen van de publieke opinie, terwijl zij zelf nooit op emotie is betrapt. De vluchtelingencrisis heeft dit veranderd.

De Duitsers laten nu een groot hart zien. Vluchtelingen worden ruimschoots opgenomen, juichend met dekens en knuffels ontvangen op treinstations en de bereidheid hen te helpen is groot. Tienduizenden vluchtelingen lopen op de snelweg in Hongarije, "Germany, Germany" en "Merkel" roepend. Kan Duitsland die toeloop aan? "Wir schaffen das" (dat krijgen we voor elkaar), beweerde de bondskanselier stellig.

Dat was een week geleden. Nu zijn de grenzen dicht, zijn de opvangkampen, sporthallen, stations en lege scholen overvol en luidt elke deelstaat de noodklok. En de opvangbereidheid in de andere EU-lidstaten laat te wensen over. De

vluchtelingenstroom en de hoop op een betere toekomst in 'Germany' zijn alleen maar groter geworden. Heeft de best geïnformeerde vrouw van het westelijk halfrond werkelijk niet voorzien dat de genereuze opname van de vluchtelingenstroom de poorten alleen maar verder zou openzetten en dat de voorzieningen in een week uitgeput zouden zijn? Dat er zicht is op een bevolkingsaanwas van 1,25 procent in één jaar?

Licht hierop werpt nu - na sluiting van de grenzen en de vraag of Duitsland zich niet moet verontschuldigen vanwege de gastvrije ontvangst van de vluchtelingen - haar uitspraak "Dann ist das nicht mein Land". Merkel toont emoties.

De ironie van de geschiedenis is dat net nu Merkel eindelijk emoties laat zien, dit haar einde kan inluiden. Want Duitsers zijn vriendelijk en zullen helpen bij humanitaire nood, maar ook Duitsers willen niet naast een vluchtelingenopvanghuis wonen en sturen hun kinderen naar een witte school. De grenzen kraken en de publieke opinie en de eenheid binnen de christendemocraten vertonen al de eerste barsten.

Elke leider vindt vroeg of laat zijn Waterloo. En wat is er mooier voor een christendemocrate dan ten onder te gaan aan barmhartigheid?

Carsten Brzeski is Chief Economist bij ING in Frankfurt am Main en schrijft regelmatig in Nederlandse en internationale media. Deze column is met toestemming overgenomen uit de Belgische krant [De Tijd](#).

Dit is een artikel gedownload via duitslandinstituut.nl.

Artikel: <https://duitslandinstituut.nl/artikel/13032/over-merkel-emoties-en-waterloo>